

Miercuri, 5 August, 2026

Înainte-prăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Sf. Cuv. Ioan Iacob de la Neamț
Sf. Mc. Evsignie; Sf. Nona, mama Sf. Ier. Grigorie Teologul; Sf. Ier. Fabian, episcopul Romei

1 Corinteni 16

⁵ Dar la voi am să vin când voi trece prin Macedonia, că prin Macedonia trec.

⁶ Poate că la voi mă voi opri mai mult, sau chiar voi și ierna, ca să mă petreceți oriunde mă voi duce.

⁷ Că nu vreau să vă văd acum doar în treacăt, ci nădăjduiesc să rămân la voi câțeva vreme, dacă Domnul va îngădui.

⁸ Voi rămâne însă în Efes până la sărbătoarea Cincizecimii,

⁹ că ușă mare mi s'a deschis și rodnică, și sunt mulți potrivnici.

¹⁰ Iar de va veni Timotei, vedeți să fie la voi fără teamă; că lucrul Domnului îl lucrează ca și mine.

¹¹ Nimeni deci să nu-l disprețuiască¹; ci să-l petreceți cu pace, ca să vină la mine; că-l aștept cu frații.

¹² Cât despre fratele Apollo, l-am rugat mult să vină la voi cu frații; totuși nu i-a fost voia să vină acum, dar va veni când va găsi prilej.

Matei 21

²⁸ Dar ce părere aveți?: Un om avea doi fii. Și a mers la cel dintâi și i-a zis: Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea.

²⁹ Iar el, răspunzând, a zis: Nu vreau! Dar pe urmă, căindu-se, s'a dus.

³⁰ Și mergând la al doilea, i-a zis tot așa. Iar acesta i-a răspuns: Mă duc, Doamne! Dar nu s'a dus.

³¹ Care din aceștia doi a făcut voia tatălui?" Ei i-au zis: „Cel dintâi”. Zisu-le-a Iisus: „Adevăr vă spun că vameșii și desfrânatelile merg înaintea voastră în împărăția lui Dumnezeu.

¹ În sensul: să nu-l subestimeze.

³² Că a venit Ioan la voi în calea dreptății și nu i-ați dat crezare, ci vameșii l-au crezut și desfrânatele; dar voi, văzându-l, nici după aceea nu v'ați căit, ca să-i dați crezare.²

Tâlcuire



În pilda despre cei doi fii, cel de-al doilea a zis cu grăbire: „Merg”, și nu s-a dus. Aici avem o închipuire a tuturor bunelor intenții grăbite, pentru a căror împlinire nu ajung, mai apoi, statornicia, voința și răbdarea. Inima ușuratică e gata îndată de orice întreprindere ce i se pare bună, însă voința nestatornică și iubitoare de osteneală se dă înapoi de la fapte chiar dintru început. Această neputință se întâlnește aproape la toți. Cum să scăpăm, dar, de această slăbiciune ce ne arată în ochii noștri și ai celorlalți ca oameni în care nu poți avea nădejde? Iată cum: nu începe nimic fără să te gândești și să chibzuiești dacă îți ajung puterile pentru întreprinderea cu pricina. Așa a poruncit Domnul prin pilda despre cel care

pornește război și despre cel ce purcede să-și înalțe casă. În ce stă, dar, această chibzuință? În a te înarma, precum insuflă în aceleași pilde Domnul, cu lepădare de sine și cu răbdare. Vezi dacă ai aceste reazemuri ale tuturor celor ce se ostenesc de partea binelui, și dacă le ai, poți să treci la fapte; de nu, atunci întrarmează-te cu ele mai înainte. Dacă vei face aceasta, vei răbda și vei birui orice ți s-ar ivi în calea spre țelul tău, și lucrul început îl vei duce la bun sfârșit. Chibzuință nu înseamnă să te dai bătut de îndată ce apare vreo osteneală, ci să ai însuflețire spre toată osteneala. Astfel vei căpăta voință tare și statornicie în lucrările tale; și niciodată nu ți se va întâmpla să spui: „mă duc”, și să nu mergi.³

² *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

³ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.